

The Holy See

**PRZEMÓWIENIE PAPIEA FRANCISZKA
DO PATRIARCHY TAWADROSA II**

Czwartek, 11 maja 2023 r.

[\[Multimedia\]](#)

Wasza Świątobliwość! Drodzy Bracia w Chrystusie!

«Oto dzień, który Pan uczynił, radujmy się nim i weselmy!». Słowami tej wielkanocnej aklamacji Papież św. Paweł VI pięćdziesiąt lat temu powitał w Bazylice św. Piotra czcigodnego poprzednika Waszej Świątobliwości, Papieża Szenudę III. Tą samą aklamacją witam dzisiaj Waszą Świątobliwość, umiłowany bracie i drogi przyjacielu Tawadrosie. Dziękuję serdecznie Waszej Świątobliwości za przyjęcie mojego zaproszenia do wspólnego upamiętnienia jubileuszu tego historycznego wydarzenia z 1973 r., a także dziesiątej rocznicy naszego pierwszego spotkania w 2013 r.

W ekumenicznej drodze ważne jest, aby zawsze patrzeć *w przyszłość*. Pielęgnując w sercu zdrową niecierpliwość i żarliwe pragnienie jedności, musimy, jak apostoł Paweł, «wytężyć siły ku temu, co przed nami» (por. Flp 3, 13), i nieustannie zadawać sobie pytanie: «*Quanta est nobis via?*» — Jak daleką drogę mamy jeszcze do przebycia? Trzeba jednak również *wspominać*, zwłaszcza w chwilach zniechęcenia, by cieszyć się z przebytej już drogi i czerpać z zapалу pionierów, którzy nas poprzedzili. Patrzeć w przyszłość i wspominać. Jednak niewątpliwie jeszcze bardziej konieczne jest patrzeć *w górę*, by dziękować Panu za kroki, które już zostały poczynione, i błagać Go, aby obdarzył nas upragnioną jednością.

Dziękczynienie i błaganie. Taki jest cel naszej dzisiejszej celebracji. Spotkanie naszych poprzedników, które miało miejsce w Rzymie w dniach od 9 do 13 maja 1973 r., stanowiło historyczny etap w relacjach między Stolicą św. Piotra i Stolicą św. Marka. Było to pierwsze spotkanie Papieża Koptyjskiego Kościoła Ortodoksyjnego z Biskupem Rzymu. Było to również

zakończenie sporu teologicznego, sięgającego Soboru Chalcedońskiego, dzięki podpisaniu 10 maja 1973 r. pamiętnej wspólnej deklaracji chrystologicznej, która później posłużyła jako inspiracja do podobnych porozumień z innymi Starożytnymi Kościołami Wschodnimi.

Spotkanie to doprowadziło do utworzenia Międzynarodowej Komisji Mieszanej między Kościołem Katolickim a Koptyjskim Kościołem Ortodoksyjnym, która w 1979 r. przyjęła pionierskie *Zasady poszukiwania jedności między Kościołem katolickim a Koptyjskim Kościołem Ortodoksyjnym*, zatwierdzone przez Papieża Jana Pawła II i Papieża Szenudę III, które w proroczych słowach stwierdzały, że «jedność, jaką sobie wyobrażamy, nie oznacza wchłonięcia jednego przez drugi ani dominacji jednego nad drugim. Jest ona w służbie każdego, aby pomóc mu lepiej korzystać ze szczególnych darów, które otrzymał od Ducha Bożego».

Ta Komisja mieszana utorowała drogę do narodzin owocnego dialogu teologicznego między Kościołem katolickim a całą rodziną Starożytnych Kościołów Wschodnich, którego pierwsze spotkanie odbyło się w 2004 r. w Kairze, a jego gospodarzem był Jego Świątobliwość Szenuda. Dziękuję Koptyjskiemu Kościołowi Ortodoksyjnemu za jego zaangażowanie w ten dialog teologiczny. Jestem wdzięczny Waszej Świątobliwości również za braterskie zainteresowanie, jakie wciąż okazuje Koptyjskiemu Kościołowi katolickiemu — ta bliskość znalazła godny pochwały wyraz w utworzeniu *Krajowej Rady Kościołów Chrześcijańskich* w Egipcie.

Jak widać, spotkanie naszych znamienitych poprzedników nigdy nie przestało przynosić owoców w dążeniu naszych Kościołów do pełnej komunii. Także na pamiątkę spotkania z 1973 r. Wasza Świątobliwość przybył tutaj do mnie po raz pierwszy 10 maja 2013 r., kilka miesięcy po swojej intronizacji i kilka tygodni po rozpoczęciu mojego pontyfikatu. Przy tej okazji Wasza Świątobliwość zaproponował, aby co roku 10 maja obchodzić «Dzień przyjaźni koptyjsko-katolickiej», który od tamtego czasu jest regularnie obchodzony przez nasze Kościoły.

Kiedy mowa jest o przyjaźni, przychodzi mi na myśl słynna koptyjska ikona z VIII w., przedstawiająca Pana, opierającego dłoń na ramieniu swojego przyjaciela, świętego mnicha Menasa z Egiptu. Ikona ta jest czasem nazywana «ikoną przyjaźni», ponieważ Pan sprawia wrażenie, jakby chciał towarzyszyć swojemu przyjacielowi i iść razem z nim. Podobnie więzy przyjaźni między naszymi Kościołami są zakorzenione w przyjaźni samego Jezusa Chrystusa ze wszystkimi Jego uczniami, których nazywa «przyjaciółmi» (por. J 15, 15) i którym towarzyszy w drodze, tak jak to uczynił w przypadku pielgrzymów z Emaus.

Na tej drodze przyjaźni towarzyszą nam również męczennicy, którzy świadczą, że «nikt nie ma większej miłości od tej, gdy ktoś życie swoje oddaje za przyjaciół swoich» (J 15, 13). Nie mam słów, aby wyrazić moją wdzięczność za cenny dar relikwii koptyjskich męczenników, zabitych w Libii 15 lutego 2015 r. Męczennicy ci zostali ochrzczeni nie tylko w wodzie i Duchu, ale także we krwi — krwi, która jest zasiewem jedności dla wszystkich wyznawców Chrystusa. Z radością ogłaszam dziś, że za zgodą Waszej Świątobliwości tych 21 męczenników zostanie włączonych do

Martyrologium Rzymskiego na znak duchowej komunii, łączącej nasze dwa Kościoły.

Niech modlitwa koptyjskich męczenników, połączona z modlitwą Theotokos, nadal sprawia, że nasze Kościoły będą wzrastać w przyjaźni, aż do błogosławionego dnia, w którym będziemy mogli wspólnie celebrować przy tym samym ołtarzu i przyjmować to samo Ciało i Krew Zbawiciela, «by świat uwierzył» (J 17, 21)!

L'Osservatore Romano, Wydanie Polskie Rok XLII, Numer 6 (453) 2023, str. 10-11.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana